

U s t a w a

z dnia 4 marca 1921 r.

zmieniająca art. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. w przedmiocie darowania odszkodowań i nawiązek za przestępstwa leśne (Dz. Ust. z 1920 r. № 2, poz. 10).

Art. 1. Art. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. w przedmiocie darowania odszkodowań i nawiązek za przestępstwa leśne (Dz. Ust. z 1920 r. № 2, poz. 10) otrzymuje brzmienie następujące:

„Nawiązki w sumie podwójnej wartości samowolnie wyciętego, uszkodzonego lub zabranego drzewa, lub materiałów leśnych, jako też bezprawnie przygotowanych materiałów drzewnych, które zostały użyte na odbudowę zagród, zniszczonych przez wojnę (art. 627 cz. I k. k.), tudzież przewidziane w art. 627 cz. II k. k. pojedyncza wartość tychże, są darowane i drzewo nie ulega odebraniu i zwróceniu Skarbowi Państwa, o ile przestępstwo popełniono w lasach państwowych przed dniem 8 lutego 1919 r. zaś w powiatach augustowskim, suwalskim, sejneńskim, sokólskim, białostockim oraz na kresach wschodnich przed dniem 1 listopada 1919 r., nawet w tych wypadkach, gdyby prawomocne wyroki nie zostały wykonane“.

Art. 2. Ustawa niniejsza obowiązuje z chwilą jej ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie tej ustawy powierza się Ministrom: Sprawiedliwości Rolnictwa i Dóbr Państwowych tudzież Skarbu.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Sprawiedliwości:

St. Nowodworski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Raczyński

Minister Skarbu:

Steczowski